

Hørende med begrænsninger

Dorthe Annette Nickelsen er 43 år og uddannet jurist. Da hun gik i tredje g, mistede hun hørelsen i løbet af et par måneder efter en virusinfektion. I dag arbejder hun hos SKAT, hvor hun takket være en CI-operation både taler i telefon og holder møder uden de store problemer. I dag ser hun sig selv som hørende – med begrænsninger.

Af Jakob Brodersen

Det var hårdt, dengang i gymnasiet, hvor hørelsen pludselig styrtdykkede, eksaminerne stod for døren og verden lå og ventede uden lyd. Med et [høretab](#) på 120 [dB](#), var et par meget kraftige [høreapparater](#) løsningen for den dengang 18-årige Dorthe Annette Nickelsen.

”Jeg gik i gang med at læse jura allerede efter sommerferien. Måske var det derfor. Der var mange, der tog ud at rejse – ud og se verden, men på studiet vidste jeg, at der var faste rammer; læseplaner og pensum. Så det virkede trygt at fortsætte,” fortæller hun.

Hun kigger lidt frem for sig i det lille mødelokale på SKATs kontor i Høje Tåstrup. Så fortsætter hun.

”Men det var nogle hårde og ensomme år. Jeg skulle koncentrere mig så meget. Jeg havde slet ikke energi til kammerater eller andre ting. Jeg kunne ikke rigtig få hjælp, for jeg kunne ikke tegnsprog, og [skrivetolk](#) var der ikke noget, der hed dengang. Det var i 1982.”

Træt af sin rolle

På trods af de hårde odds, gjorde Dorthe Annette Nickelsen uddannelsen færdig på normeret tid. Men i 1988 stod samfundet ikke ligefrem og skreg på nyuddannede jurister, så hun arbejdede ulønnet som frivillig forskellige steder – blandt andet i Forbrugerankenævnet og hos Retshjælpen. Derefter arbejdede hun ti år i LBH (nu *Høreforeningen*), indtil hun i 2001 havnede hos skattevæsnet. Her har hun arbejdet siden, med undtagelse af et par år, hvor hun arbejdede hos skatteforvaltningen i Høje Tåstrup Kommune.

Arbejdet var spændende, men hun havde ingen direkte kontakt med de mennesker, hvis sager hun behandlede – og hun følte sig socialt isoleret, fordi hun aldrig fangede de hurtige replikker kollegerne imellem.

”Jeg var så træt af min rolle som hørehæmmet,” siger hun. ”Jeg kunne se, at jeg ikke fik de samme udfordringer som mine kolleger. Der var meget jeg gerne ville, men som jeg ikke kunne. Jeg var altid afhængig af tolken og mine hjælpemidler.”

Ingen forventninger til CI

Omkring årtusindskiftet fik Dorthe Annette Nickelsens kæreste og flere af hendes venner og bekendte [Cochlear Implant](#) (CI). Langt de fleste af dem var meget begejstrede. Efter lange og mange overvejelser, besluttede hun sig for at blive opereret.

I marts 2002 – et år efter at hun var startet hos skattevæsnet – fik hun indopereret et CI på Amtssygehuset i Gentofte.

”Jeg havde ikke mange forventninger til det. Men jeg kom frem til, at hvis jeg bare kunne bruge det som støtte til mundaflysning, ville det være fint. Jeg kunne godt se, at andre havde opnået meget mere, men det var ikke min forventning,” fortæller hun.

I starten var forandringen heller ikke voldsom. Der lå en lang genoptræningsproces forude. På arbejdet talte hun stadigvæk ikke i telefon – og hendes arbejdsgiver stod heller ikke og forventede mirakler, da hun kom tilbage på arbejdet efter operationen.

Ting tager tid

Der skulle komme til at gå det meste af et år, før effekten af operationen var god. Kun langsomt vænnede Dorthe Annette Nickelsen sig til lyden, der kom tilbage.

Gradvist begyndte hun at bruge telefonen igen. Først til at ringe hjem, så til at ringe internt til sine kolleger indtil hun endelig turde ringe til en skatteyder og til at begynde at indkalde til møder.

”Det var grænseoverskridende at skulle til at stole på, at det jeg hørte med mine ører nu også passede. Jeg var nødt til at tage det i et tempo, hvor jeg selv kunne følge med. Det gik galt nogle gange, hvor jeg måtte stille telefonen videre til en kollega.”

Stædighed og øvelse gjorde hende langsomt mere sikker, men hun kan stadig mærke en spænding i kroppen, når telefonen ringer

”Det vil jeg nok altid kunne. Og jeg kunne sikkert godt blive fritaget for at skulle tale i telefon, men det vil jeg ikke. Det er jo mine skatteydere,” smiler hun.

Ny identitet

”Efter 20 år som hørehæmmet skulle jeg til at læse at *smalltalke* igen,” siger Dorthe Annette Nickelsen.

”Hørehandicappet fyldte så meget. Det var det vi snakkede om i min omgangskreds, og hvis nogen henvendte sig til mig ellers, var det som regel også det, de ville snakke om. Nu har jeg en ny identitet, hvor jeg kan gå i teatret og til fester, høre musik og tage ud og rejse med mine børn.”

Faktisk er hun holdt op med at sige til folk, at hun hører dårligt.

”Man skal selvfølgelig passe på, at det ikke giver bagslag,” siger hun. ”For man er ikke normalthørende, fordi man har CI. Hvis jeg sidder til et møde, hvor jeg ikke kan høre hvad folk taler om, siger jeg selvfølgelig til.

Som regel er det ikke nødvendigt at gøre opmærksom på det, fordi der ofte ikke er grund til at der skal tages ekstra hensyn til hende.

”Nu tænker jeg på mig selv som en hørende med nogle begrænsninger, som egentlig ikke er et problem. Spørgsmålet er jo så, om andre også ser mig på den måde,” siger hun.